



સુયશના ગયા પછી એ ઓરડો અચાનક ભેંકાર અને ભયાનક લાગવા માંડ્યો. હજુ તો માંડ સવારના સાડા છ થયેલા. થોડી હિંમત કરીને હોટેલની બારીમાંથી અજવાળું ધીમે ધીમે અંદર પ્રવેશવાનો પ્રયાસ કરી રહેલું, પણ ગઈ રાતે બંધ થયેલા પડદાને લીધે, થોડો ખચકાટ અનુભવતું હતું.

આવા જ કેટલાક પડદા સ્વીકૃતિના મન પર પડેલા હતા, જે બહારના અજવાળાને અંદર આવતું અટકાવી રહ્યા હતા. જેટલું અંધારું એ ઓરડામાં હતું, એનાથી અનેકગણું વધારે સ્વીકૃતિના મનમાં ઘેરાયેલું હતું. ગઈ રાતે કોઈના સહવાસથી જે રૂમ સુગંધીદાર અને સભર લાગતો હતો, એ જ ઓરડો હવે સ્વીકૃતિને ઉજ્જડ અને ડરામણો લાગવા માંડ્યો. એ રૂમમાં એક ક્ષણ પણ એકલી વિતાવી શકે, તે એવી અવસ્થામાં નહોતી.

સ્વીકૃતિ દેખાવમાં સાધારણ હતી. સમાજ અને બજારે નક્કી કરેલી સુંદરતાની વ્યાખ્યામાં, તે કોઈ રીતે ગોઠવાઈ શકે તેમ નહોતી. મેદસ્વી કે ઓવર-વેઈટ કહી શકાય, એટલી હદ સુધી તંદુરસ્ત હતી. પરફેક્ટ ફિગર કે આકર્ષક દેહાકૃતિ ન ધરાવતી હોવા છતાં પોતાની સાથે સમય વિતાવવા માટે તે સુયશને મનાવી શકેલી. પણ અફસોસ, પરસ્પર લાભ સાથે શરૂ થયેલી કેટલીક મિત્રતા જાતીય આવેગોના શમ્યા પછી ફિક્કી, બેસ્વાદ અને સાધારણ બની જાય છે. એક સુંવાળા સહવાસથી શરૂ થયેલી કેટલીક મુલાકાત બહુ ગંદી અને ઘૃણાસ્પદ લાગણીમાં પરિણમતી હોય છે.

રડમસ ચહેરા સાથે સ્વીકૃતિએ હોટેલમાંથી ચેક-આઉટ કર્યું ત્યારે એક રૂંધાયેલું રુદન અને દબાયેલી ચીસ ઓલરેડી તેની અંદર ચેક-ઇન કરી ચૂક્યાં હતાં. તે પોતાના ઍક્ટિવા પાસે પહોંચી. શું કરવું? ક્યાં જવું? તેને સમજાતું નહોતું. એક નવાનક્કોર દિવસના ઊગવા બદલ, તેને અફસોસ થઈ રહ્યો હતો. ઍક્ટિવા પાસે ઊભાં ઊભાં તેણે પોતાનો ફોન અનલૉક કર્યો. વૉટ્સ-ઍપના મેસેજ્ઝ જોયા. પછી ઇન્સ્ટાગ્રામ ખોલ્યું. ગઈ સાંજે મૂકેલી પોસ્ટ પર કેટલી કમેન્ટ્સ અને લાઇક્સ આવેલી, એના પર નજર ફેરવી. પછી ઇન્સ્ટાગ્રામના મેસેજ્ઝ ચેક કર્યા. પછી પોતાની સ્ટોરી પર કોણે-કોણે લવ રિએક્ટ કરેલું, એ પણ જોઈ લીધું.

થોડી જ ક્ષણો પછી તેનો અજંપો તેને ફેસબુક પર લઈ ગયો. પછી ટ્વિટર પર. પછી તેણે ઈ-મેઇલ્સ ચેક કર્યાં. પછી ફરી એક વાર વોટ્સ-એપના મેસેજ્ઝ જોયા. એક અજ્ઞાત અજંપો એને હંફાવી રહ્યો હતો. સ્વીકૃતિ કશાકની શોધમાં હતી. અલગ અલગ એપ્સ પર જઈને સવાર સવારમાં, એ શું શોધી રહી હતી? કદાચ પ્રેમ. રેકગિનશન. પ્રશંસા.

આભાસી વિશ્વમાં વાસ્તવિક લાગણીઓ શોધનારા બહુ જલદી નિરાશ થઈ જતા હોય છે. થોડી ક્ષણોના સ્કોલિંગ પછી સ્વીકૃતિ પણ નિરાશ થઈ ગઈ. જીન્સના પોકેટમાં ફોન મૂકીને, તેણે ઓકિટવા મારી મૂક્યું.



સ્વીકૃતિએ ધ્રુવીના ઘરની ડોરબેલ વગાડી. હાથમાં ચાનો કપ લઈને સૌમ્ય ચહેરા સાથે ધ્રુવીના પપ્પાએ બારણું ઉઘાડ્યું.

‘અરે કૃતિ બેટા, તું? આટલી સવાર સવારમાં? બધું ઓકે છે ને?’ મેહુલના અવાજમાં એક હૂંફ, નિસબત અને પોતીકાપણું હતું.

‘અફકોર્સ અંકલ. બધું ઓકે છે.’ પરાણે સ્મિત કરીને સ્વીકૃતિએ કહ્યું. મનની અંદર ઉદાસીનો નગ્ન નાચ ચાલુ હોય ત્યારે ચહેરા પર પહેરેલા કૃત્રિમ સ્મિતનો પણ ભાર લાગતો હોય છે.

‘અંદર આવ ને બેટા.’ મેહુલે કહ્યું. ખચકાતાં પગલે સ્વીકૃતિ ઘરની અંદર પ્રવેશી.

‘ધ્રુવી તો હજુ સૂતી છે. ચા પીશ અમારી સાથે?’ મેહુલે પૂછ્યું. પછી રસોડા તરફ નજર કરીને ઊંચા અવાજે કહ્યું, ‘માલતી, એક કપ ચા લેતી આવ ને. કૃતિ આવી છે.’

ધ્રુવીનાં મમ્મી તાત્કાલિક રસોડામાંથી બહાર આવ્યાં. ‘આવ આવ બેટા. ઘરે બધાં મજામાં?’

‘હા, આન્ટી.’ ધીમા અવાજે સ્વીકૃતિએ કહ્યું.

‘બેસ, બેટા. ચા લેતી આવું.’ કહીને માલતી અંદર ચાલી ગઈ.

એક અણગમતી સવારનો ભાર લઈને સ્વીકૃતિ લિવિંગ રૂમના સોફા પર બેસી ગઈ. જીવનનો એ સૌથી ફૂર અને કષ્ટદાયક તબક્કો હોય છે જ્યારે માનસિક તકલીફોની રજૂઆત કરવા કોઈએ પોતાના ઘરને બદલે, એક મિત્રના ઘરે જવું પડે.

એક અજંપાભરી શાંતિ અને વિચિત્ર મૌન સ્વીકૃતિનો જીવ લઈ રહ્યું હતું. તેને સમજાતું નહોતું કે અંકલ સાથે શું વાત કરવી? સવાર સવારમાં શું કામ આવી ગઈ છું? એવું તો શું કામ પડ્યું છે મારે ધ્રુવીનું? એ આવું વિચારતી હતી, એ જ સમયે

તેના ફોનની રિંગ વાગી. એ સાથે જ સ્વીકૃતિના મૂડમાં એકાએક પલટો આવ્યો.

‘એક્સક્યુઝ મી, અંકલ’ કહી પોતાનો ફોન લઈને સ્વીકૃતિ બહાર ચાલી ગઈ. તેની ચાલમાં અચાનક ઉત્સાહ અને ઉમંગ દેખાવા લાગ્યો. એવું લાગ્યું કે મૃતપ્રાય અવસ્થામાં પડેલી સ્વીકૃતિમાં ફોનની એક રિંગે જીવ ફૂંકી દીધો.

‘ચેસ, ડી ઇઝ મિસિંગ મી. એ સૌરી કહેવા માંગતો હશે. મારી સાથે રહ્યા પછી જિમમાં મન કેવી રીતે લાગે?’ એવું મનોમન વિચારતી સ્વીકૃતિ ઘરની બહાર પહોંચી અને સ્કીન પર જોયું તો ‘Mummy Calling’ ફ્લેશ થઈ રહ્યું હતું. એક જ ક્ષણમાં તમામ અરમાનો પડી ભાંગ્યાં.

‘Desirable’ હોવાની ઈચ્છા અને અનુભૂતિ દરેક મનુષ્યને નચાવે છે, જ્યારે સ્વીકૃતિ તો એક યુવાન છોકરી હતી. ડિમાન્ડમાં હોવાની ફીલિંગ જો એની સેલ્ફ-વર્થ નક્કી કરતી હોય, તો એમાં ખોટું શું છે? ગમે તેવો હેન્ડસમ, અમીર કે ‘આઉટ ઓફ ધ લીગ’ કેમ ન હોય, એક તસતસતા ચુંબનથી ભલભલા છોકરાને પીગળાવી દેવાની તાકાત એક યુવાન સ્ત્રીમાં હોય છે. અને એ હકીકત સ્વીકૃતિ બહુ સારી રીતે જાણતી હતી. પણ વહેલી સવારે જે રીતે સુયશ અને ત્યજને ચાલ્યો ગયેલો, એ વાસ્તવિકતા હજુ એને ગળે ઊતરતી નહોતી. તે હજુ પણ એ કારમા આઘાતમાંથી બહાર આવી શકી નહોતી.

તેણે મમ્મીનો ફોન રિસીવ ન કર્યો. તે અંદર ચાલી ગઈ. તેના માટે ગરમાગરમ ચા તૈયાર હતી. પણ જેના મનમાં ચાહતની ઝંખના હોય, એને ફક્ત ચા કઈ રીતે ગળે ઊતરે?

પરાણે કરવી પડેલી થોડી ઔપચારિક વાતો પછી સ્વીકૃતિએ હળવેથી કહ્યું, ‘આન્ટી, મારે ધ્રુવીનું થોડું કામ છે.’

‘જા, જગાડ એને. તું આવી છે, એ બહાને થોડી વહેલી ઊઠશે.’



ધ્રુવી પોતાના બેડરૂમમાં ઘસઘસાટ ઊંઘી રહી હતી. સ્વીકૃતિ એને જગાડે, એ પહેલાં જ સ્વીકૃતિનો ફોન ફરી એક વાર રણક્યો. ‘કાશ, આ વખતે સુયશ હોય’ એવી આશા સાથે તેણે સ્કીન પોતાની આંખ સામે ધરી, પણ ફરી એક વાર ‘Mummy calling’ વાંચીને તેની આંખો નિસ્તેજ અને નિરાશ થઈ ગઈ.

સ્વીકૃતિને એ સમજતાં વાર ન લાગી કે લોકોની પસંદગી અને પ્રાથમિકતા બહુ જલદી બદલાઈ જાય છે. રાતના અંધારામાં ભલે ને એકબીજામાં પરોવાયેલાં હોય, સવાર પડતાંની સાથે જ પ્રેમીઓની પ્રાયોરિટીઝ બદલાઈ જતી હોય છે. કેટલાક સાથ

રાતના અંધારા પૂરતા સીમિત હોય છે. અજવાળું થતાંની સાથે જ લોકો પોતપોતાની પ્રવૃત્તિઓમાં વ્યસ્ત થઈ જાય છે. અને છોડી જાય છે... એકલતા. સૂનકાર. અને ખાલીપો.

તદન એવો જ ખાલીપો હવે સ્વીકૃતિની અંદર પણ આળસ મરડીને બેઠો થઈ રહેલો. ઉદાસીનો એક નિયમ હોય છે. ઓર્ગેઝમ જેવો ક્ષણિક અને છેતરામણો આનંદ અનુભવીને જ્યારે એ પાછી આવે છે, ત્યારે પહેલાં કરતાં વધુ બિહામણી લાગે છે.

આ બાજુ ફોનની રિંગ વાગતી રહી. અને આ બાજુ હોલસેલ ભાવમાં નિરાશા લઈને આવેલી સ્વીકૃતિએ ધ્રુવીની બ્લેન્કેટ ખેંચી.

‘ઊઠ ને યાર જલદી. કામ છે તારું.’ સ્વીકૃતિના અવાજમાં રુદન લગભગ પ્રવેશી ગયેલું.

અર્ધજાગૃત અવસ્થામાં અધખુલ્લી આંખો સાથે ધ્રુવીએ પૂછ્યું, ‘કૃતિ તું? અત્યારમાં?’

‘સવાલ નહીં કર. જલદી ફોન ઉપાડ.’

‘કોનો છે?’

‘મમ્મીનો.’

‘પણ એ મને નીચેથી શું કામ ફોન કરે છે?’

‘અરે ડફેળ, તારી મમ્મીનો નહીં, મારી મમ્મીનો.’

આ સાંભળીને ધ્રુવીની આંખો હવે સંપૂર્ણ ખૂલી ગઈ. તે ધીમે ધીમે આળસ મરડીને બેઠી થાય, એ પહેલાં ફોનની રિંગ બંધ થઈ ચૂકેલી.

‘ઓ હેલો, આ બધું ચાલી શું રહ્યું છે?’ પોતાના વાળ બાંધતાં બાંધતાં ધ્રુવીએ પૂછ્યું.

‘અત્યારે લવારો ના કર. મમ્મીને ફોન લગાડ અને કહે કે કૃતિ વોશરૂમમાં છે.’ પછી થોડા ખચકાટ સાથે નજર નીચી કરીને સ્વીકૃતિએ કહ્યું, ‘...અને આગળ કંઈ પૂછે તો કહી દેજે કે ગઈ કાલ રાતે હું અહીંયાં તારી સાથે હતી.’

પોતે ક્યારેય ગંભીર ન રહી શકવા છતાં જેને પરિસ્થિતિની ગંભીરતા સમજતાં જરાય વાર નથી લાગતી, એવી જ કોઈ દુર્લભ સમજણને મિત્રતા કહેવાય છે. ધ્રુવીએ તરત જ સ્વીકૃતિનો ફોન હાથમાં લીધો. ‘મમ્મી’ને ડાયલ કરીને, તેણે ફોન સ્પીકર પર મૂકી દીધો.

‘ઊઠી કે નહીં? ઘરે ક્યારે આવવાની છે?’ ફોન ઉપાડતાંની સાથે જ મમ્મીએ પોંખવાનું શરૂ કર્યું.

‘હેલ્લો આન્ટી. ધ્રુવી બોલું છું.’

‘ઓહ! હા, ધ્રુવીબેટા, બોલ.’

‘એક્યુઅલી, કૃતિ વોશરૂમમાં છે.’

‘સારું, સારું. કંઈ અર્જન્ટ કામ નહોતું. એને કહેજે પછી ફોન કરે.’

‘ઓકે આન્ટી. બાય’.

ફોન ડિસ્કનેક્ટ થતાંની સાથે જ બંને બહેનપણીઓએ રાહતનો શ્વાસ લીધો, પણ ધ્રુવીના પોલીસ સ્ટેશનમાં, સ્વીકૃતિની પૂછપરછ તો હજુ બાકી હતી.

‘ક્યાં હતી આખી રાત?’ ધ્રુવીએ આંખ મારીને પૂછ્યું. જવાબ આપવાને બદલે સ્વીકૃતિ નજર ફેરવી ગઈ.

‘ઓહ કમ ઓન યાર, ઇટ્સ ઓકે. તારા અને આદિત્ય વચ્ચે સમાધાન થઈ ગયું હોય, તો એમાં આટલી ઉદાસ કેમ છે?’ ધ્રુવીએ પૂછ્યું.

આદિત્યનું નામ સાંભળીને કૃતિની આંખોમાંથી કેટલાંક આંસુઓએ નીચે ઝંપલાવ્યું. મિત્રની સામે રડી શકવાનો વૈભવ દરેકના નસીબમાં નથી હોતો. સ્વીકૃતિ એ વૈભવ ગુમાવવા નહોતી માગતી, માટે ધ્રુવીની સામે તેણે પોતાના રુદનને ખુલ્લું મૂકી દીધું.

‘હેય ડાર્લિંગ, શું થયું? આર યુ ઓકે?’ સ્વીકૃતિના ગાલ પર હાથ ફેરવતાં ધ્રુવીએ પૂછ્યું.

‘હું આદિત્ય સાથે નહોતી.’

‘તો પછી?’ સ્તબ્ધ થયેલી ધ્રુવી થોડી વાર માટે સ્થિર થઈ ગઈ.

‘આઈ સ્લેપ્ટ વિથ સુયશ.’ આંખોમાંથી ટપકતા અફસોસ સાથે સ્વીકૃતિએ કહ્યું.

‘સુયશ... સુયશ ગજજર. પણ એ તો તારો બૉયફ્રેન્ડ પણ નથી!’

‘હા, એ મારો બૉયફ્રેન્ડ નથી. છતાં એની સાથે સૂતી. બોલ, શું કરી લઈશ હવે? તુંય મને જજ કરવા જ બેઠી છે ને!’

‘હું તને જજ નથી કરતી કૃતિ. ઇટ્સ જસ્ટ ઘેટ, મેં ક્યારેય વિચાર્યું નહોતું કે તું...’

‘ગઈ કાલ સુધી તો મેંય નહોતું વિચાર્યું કે હું સુયશ સાથે...’

‘ઘેંટસ ફાઈન ડિયર. આદિ સાથેના બ્રેક-અપ પછી, તને કોઈકની જરૂર હતી.’ સ્વીકૃતિના વાળ પર હાથ ફેરવતાં ધ્રુવીએ કહ્યું, ‘એક નવો સંબંધ બંધાઈ રહ્યો છે ને! તો પછી રડે છે કેમ?’